

Maturity?

Sommige kinderen leren eerst kruipen, anderen leren meteen lopen. Sommige kinderen beginnen met brabbelen, andere gaan pas praten als ze iets verstaanbaars kunnen zeggen. Dat is het leuke van opvoeden: het gaat altijd anders dan je verwacht. Van boeken die je vertellen hoe een kind zich zou moeten ontwikkelen word je als ouder meestal ongelukkig, want ineens deugt er niets meer. Voor je het weet wordt je meegesleurd door de zorgsector, in een vruchteloos pogen om van je kind een standaardkind te maken.

Bij de professionalisering van projectmanagement hebben wij ook steeds meer te maken met normen. Na de golf van de methodieken hebben we nu de golf van de maturity modellen. Sommige daarvan beschrijven ontwikkelingsstadia van de professionalisering van projectmanagement. Bij de stelligheid en eenduidigheid waarmee zulke ontwikkelingsstadia soms worden beschreven krijg ik sterke associaties met die opvoedingsboeken van vroeger. Zou het echt waar zijn dat alle organisaties die hun projecten beter willen doen, in dezelfde volgorde dezelfde weg af moeten leggen? Of worden we meegesleurd door de adviesbranche, in een vooral voor hen vruchtbaar pogen van onze organisatie een standaardorganisatie te maken?

Natuurlijk is er nuttige kennis en ervaring gebundeld in deze modellen, daarvoor niets dan respect. Laten we het goede hieruit vooral gebruiken. Maar schuilt in de term “maturity modellen” in wezen geen paradox? Is echte “maturity” in professionalisering niet juist het ontstijgen van de modellen en het vinden van de weg die past bij een unieke organisatie?

De sleutel tot verandering ligt immers in de organisatie zelf. Opdrachtgevers, gebruikers en projectmanagers weten doorgaans heel goed wat er aan de hand is. Hun behoeften en motivaties geven de richting aan voor verbetering en zijn de fundamenten onder een succesvol professionaliseringstraject. Een maturity model kan daarbij een van de inspiratiebronnen zijn, maar niet de leidraad.

Michiel van der Molen